

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

IV. A Judaeorum fraudibus vindicatur Zach. 12. 10.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

τα, σύμβολος, θεός, ἰησοῦς, δεισιμαθής: Aquila, σύμβολος, ἰησοῦς, θεωπάτης: Theodotion, βουδδων, ἰησοῦς, θεωπάτης: Symmachus, βουδδων, ἰησοῦς, θεωπάτης: Deinde vocem hanc יי, usurpare consueverunt Scriptores sacri, in eum qui consilium dat, non qui petit: nec unum puto facile reperiri posse locum, in quo eum obtineat sensum, quem hic ipsi Grotius affingit. Promptius itaque nobis est interpretationem hanc respuere, quam Grotio nobis eam approbare.

A Judeorum
fratribus
vindictam
Zach. 12. 10.

IV. Postremum Zachariae testimonium è duodecimo capite fallacis Judaeorum adulteratum est: nam pro eo quod Ebraici Codices habent, והיניו אלי, *Et aspiciet ad me*, legunt, אלי, *ad eum*: nimirum ne idem sit, qui effundit spiritum gratiae, & qui confixus est: sive ne Deus sit qui in crucem actus est, Jesus nempe Dominus noster. Dei quippe solius est spiritum gratiae largiri. Verum falsitatem evincunt Septuaginta Senes qui vertunt, καὶ ἐπιβλέψουσιν εἰς μέ, *Et aspiciet me*; quos sequuntur Syrus & Arabs. Jonathan ben Uziel, ויבטון מן קרבי, *ad verbum, Et rogabunt de ante me*. Nec corruptum Uzieliden causam possunt, cum sic scripsisse eum fateatur R. Selomoh Jarchi. Eandem sequuntur lectionem Thalmudistae in libro Sucha; eandem R. Moses Hadarfan in Berechith Rabba, & Aben Ezra. Cum ergo fraudem hanc non aliam ob causam commentos esse Judaeos liquidum sit, quam ne divinitatem ejus cogere agnoscerent, qui fuerat confixus, quemque Messiam esse confitebantur, ut inferius suo loco probabitur, patefacta hac fraude & revicta, consequens est, vel Judaeorum iudicio, Deum esse Messiam qui confixus est, & magno planctu ploratus. Praeterea etsi legendum concedamus, אלי, eodem redibit sententia, cum prima persona, si relativum sequatur, per tertiam saepe in his libris exprimitur, ut vere à Grotio observatum est. Sequentia id ostendunt: *Et plangent super eum*, hoc est, *super me*.

Grot. in Zach.
12. 10.

Judaei Messiam
sibi confessi
sunt.

V. Prisci porro Ebraei recentioribus candidiores, Messiae divinitatem in Veteri Testamento clarissimis consignatam monumentis perpexerunt. Alii jam ante nos Rabbinoꝝ collegierunt testimonia, quibus Messiam futurum Deum & hominem praedicarunt, atque ea etiam quibus tetragrammaton Dei nomen in sacris Voluminibus scriptum ad Messiam congruere docuerunt. Item in ea, quam mox excussimus, Isaiae clausula è nono capite, filium illum nascendum, quem מלך Propheta appellat, Deum & Messiam fore Jonathanis Paraphasis aperte significat. Aiunt praeterea Rabbinii verba haec è centesimo septimo Psalmo, sibi Jesum accommodasse: *Exaltare super caelos, Deus*. Saepè etiam Chaldaei Paraphraeta nomen sanctum Dei, יהוה, vertunt יהוה משיח, quod in Messiam, atque adeo in Jesum convenire demonstravimus. Idem & à Philone traditum reperias in libro De somniis. Nec illud preterire decet, quod habetur apud R. Abrahamum Seba, in צרור המור, videlicet vocem כוכב, quae stellam sonat, & à Balaamo ad Messiam praesignificandum usurpata est, cabalistiche nomen יהוה exprimere, cum priores duae litterae כוכב, eundem numerum dent ac quatuor litterae יהוה, nempe XXVI: reliquae duae efficiant numerum XXII, qui numerus est litterarum quibus descripta est Lex Dei, quae tum complebitur cum Messias advenerit. Unde ex Magistri hujus sententia efficitur, Dei simul & Messiae mysterium in una eademque voce contineri, proindeque Messiam Deum futurum. Est praeterea apud Ludovicum Carretum in Libro visorum divinarum, priscos Judaeos, comma hoc Isaiae, quod Messiae θεοδικνον est: *Ecce intelliget servus meus, exaltabitur, & elevabitur, & sublimis erit valde*, sic esse interpretatos, *Exaltabitur supra Abrahamum, elevabitur plus quam Moses, & sublimis erit plusquam Angeli ministerii*. Unde colligit Carretus Deum ex horum sententia fore Messiam, cum Deum inter & Angelos medium nihil sit. Ergo Jesus Dominus, Messiam se, ut erat, apud Judaeos ferens, θεομα quoque suam praedicabat: *Ego & Pater unum sumus*. Quod indignantes Judaei respondebant: *Tu homo cum sis, facis teipsum Deum*. Validissimum hoc est adversus dogmatis nostri adversarios argumentum: nam vel Jesum fatebuntur fuisse Messiam, proindeque cum seipsum Deum fecerit, Deum fuisse fateri cogentur; nam si non fuisset, quis credat Messiam, virum quippe sanctum & pium, tam nefariae & atrocis impietatis sese alligasse, ut non divinos solum honores ambiret, sed Dei quoque interverteret titulos, sibi que ascisceret? vel Jesum Messiam fuisse negabunt, & necesse saltem habebunt agnoscere, cum se Messiam simul & Deum esse jactaret, haudquaquam id fuisse facturum, nisi Judaeis persuasum fuisse scisset, eum quem expectabant Messiam Deum fore. Ex his quoque Jesu, Judaeorumq; apud Johannem verbis, manifestus est Lactantii error, qui Jesum numquam seipsum Deum dixisse ausus est asseverare. Juliani vero θεομα impudentia, qui dixit neque Paulum, neque Mattheum, neque Marcum, neque Lucam Christo Jesu θεομα tribuisse, cum ex Parallelimo nostro, tum & ex Cyrilli disputationibus facile retunditur. Plerique sane è recentioribus Judaeis

Lact. libr. 4.
Instit. cap. 14.

Cyrill. contr.
Julian. libr. 10.